

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **P. Č.,** zast. Mgr. Jaroslavem Hanusem, advokátem, se sídlem Nemanická 440/14, České Budějovice, proti žalovanému: **Ústavní soud České republiky**, se sídlem Joštova 8, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2011, č. j. 30 Ca 85/2009 - 64,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2011, č. j. 30 Ca 85/2009 - 64, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 23. 2. 2011, č. j. 30 Ca 85/2009 - 64, odmítl podání žalobce ze dne 26. 6. 2009. V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že podání ze dne 26. 6. 2009 mělo vady, neboť nebylo zřejmé, proti čemu žaloba směřuje a čeho se žalobce domáhá. Proto jej soud usnesením ze dne 22. 12. 2009, č. j. 30 Ca 85/2009 - 15, vyzval k odstranění vad tohoto podání. Žalobce podáním ze dne 18. 1. 2010 (správně ze dne 20. 1. 2010 - pozn. NSS) reagoval tak, že vzal zpět bod č. 1 svého návrhu a požádal o ustanovení zástupce, neboť výzvě soudu nerozuměl. Následně dalším podáním ze dne 17. 5. 2010 vzal zpět žalobní návrh č. 4 a upřesnil zbývající žalobní návrhy pod č. 2, 3 a 5. Soud usnesením ze dne 28. 5. 2010, č. j. 30 Ca 85/2009 - 30, vyzval žalobce prostřednictvím tehdy ustanoveného zástupce k odstranění vad podání. Usneseními ze dne 23. 6. 2010, č. j. 30 Ca 85/2009 - 37, a ze dne 8. 9. 2010, č. j. 30 Ca 85/2009 - 40, soud žalobci prodloužil lhůtu k odstranění vad podání, avšak žalobce na tyto výzvy nereagoval. Soud proto uzavřel, že žalobce nevyhověl výzvě soudu ze dne 28. 5. 2010, č. j. 30 Ca 85/2009 - 30, a neodstranil vady svého podání ze dne 26. 6. 2009. V důsledku nečinnosti žalobce tak podle

soudu nelze určit, co je předmětem řízení zahájeného podáním ze dne 26. 6. 2009, přičemž podání žalobce ze dne 17. 5. 2010 tyto vady neodstranilo. Z tohoto důvodu soud podání ze dne 26. 6. 2009 podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že soud ignoroval zpětvzetí žaloby v bodech č. 1 a 4 a změnu žaloby ze dne 17. 5. 2010. Dále stěžovatel zdůraznil, že jemu osobně byla doručena toliko první výzva z č. l. 15, zatímco všechny ostatní výzvy byly doručovány jeho původně ustanovenému zástupci. Po provedení zpětvzetí a změn žaloby tak zůstaly body č. 1, 2 a 3, které měly být projednány, případně postoupeny jinému senátu. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2011, č. j. 30 Ca 85/2009 - 64, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle Nejvyššího správního soudu jde v daném případě o to, zda podání stěžovatele ze dne 26. 6. 2009, ve znění jeho změn a doplnění provedených podáními ze dne 20. 1. 2010 (č. l. 18 soudního spisu) a ze dne 17. 5. 2010 (č. l. 29 soudního spisu), je natolik určité a srozumitelné, že umožňuje podřazení pod konkrétní žalobní typ, nebo nikoliv. Z odůvodnění kasační stížností napadeného usnesení je zřejmý závěr krajského soudu, že podání ze dne 26. 6. 2009 bylo neurčité a nejasné, že mělo vady, které nebyly odstraněny, a proto nebylo možné v řízení pokračovat, neboť nebylo zřejmé, co je jeho předmětem. Stěžovatel naopak spatřuje naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v tom, že jeho podání ze dne 26. 6. 2009 bylo projednatelné, a tudíž nebylo na místě jeho odmítnutí.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud pro větší názornost nejprve poukazuje na konkrétní vyjádření stěžovatele. Ten v petitu podání ze dne 26. 6. 2009 uvedl celkem pět návrhů výroku rozsudku soudu, přičemž v podání ze dne 20. 1. 2010 vypustil první bod a v podání ze dne 17. 5. 2010 vypustil bod 4 a zbývající body doplnil. Takto upravený petit návrhu ze dne 26. 6. 2009 zní následovně:

1. *Zakazuje se správě Ústavního soudu, aby nepřijímala od navrhovatele poštovní /známky/;státní ceniny /kolky/ k úhradě nákladů spojených s pořízením kopií, s odesláním, případně s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním, má-li povinný subjekt předcházet vzniku nákladů na poskytnutí, a přikazuje se odpůrci, aby obnovil stav před zásahem, ke dni 1. července 2009, kdy bylo zcestným odůvodněním odmítnuto hrazení nákladů na poskytnutí takovým způsobem a předem.*
2. *Zakazuje se ÚS vést osobní spis o poskytování informací navrhovateli /Spr.ÚS 56/09/, v němž jsou zjevně založeny podání i odůvodněné stížnosti, pakliže jeho vedení nemá žádné opodstatnění ve světle správního řádu a podání spisovou značkou patřící do spisů*

předmětných řízení před ÚS nesmí být správou soudu ukládána jinam před i po skončení řízení o ú. s., proto se přikazuje správě ÚS, aby obnovila stav před zásahem, k dubnu 2009, kdy se započalo s manipulací podáními žalobce - jejich soustřeďováním do jednoho sběrného spisu.

3. Zakazuje se témuž orgánu státní moci, aby přikazoval navrhovateli vyhledávání informací o rozhodovací činnosti ÚS prostřednictvím elektronických komunikací, pakliže vyhledávání a prostudování není totéž, „veřejný" internet nezajišťuje samovolné otištění a ceník /sazebník/musí mít všeobecnou platnost a přikazuje se správě ÚS, není-li možné obnovit stav před zasahováním do osobnostních práv, aby od toho upustila.

V řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu soud podle § 87 odst. 1 věty první s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2011, v případě důvodnosti žaloby rozsudkem zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Jestliže tedy stěžovatel v podání ze dne 26. 6. 2009 poukázal na zásahy žalovaného při realizaci práva na informace a v petitu tohoto podání, které později doplnil, použil formulace „*zakazuje se správě Ústavního soudu*" či „*přikazuje se správě ÚS, aby obnovila stav před zásahem*", pak lze jednoznačně dovodit, že se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. Stranou pozornosti nelze ponechat ani vyjádření stěžovatele ze dne 26. 10. 2009, založené na č. l. 7 soudního spisu. V něm uvádí, že „*nepodal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ... ani proti rozhodnutí ÚS v Brně, neví proto, za co by měl hradit tisícikoruny*". Z toho je zřejmé, že podání ze dne 26. 6. 2009 nepředstavovalo žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.

I přes tyto skutečnosti však krajský soud nadále v přípisech a úředních záznamech (srov. č. l. 34 a 42) uváděl, že jde o řízení „*o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu*". Dokonce stěžovatele usnesením ze dne 8. 10. 2009, č. j. 30 Ca 85/2009 - 6, vyzval v řízení „*o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 6. 2009, č. j. ÚS 56/09*" k zaplacení soudního poplatku ve výši 1000 Kč. Ta přitom paradoxně odpovídala poplatkové povinnosti za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, když soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu činil 2000 Kč (Položka 14a bod 2 písm. a) a d) Sazebníku soudních poplatků tvořící Přílohu k zákonu č. 549/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2011). Teprve až na úředním záznamu na č. l. 43 krajský soud uvedl, že jde o „*řízení o podání z 26. 6. 2009*". Z uvedeného tedy vyplývá, že krajský soud po podání návrhu ze dne 26. 6. 2009 neměl pochybnosti o tom, o jaký typ řízení se jedná, i když jej určil neprávně. Teprve až později začal uvádět, že z podání stěžovatele ze dne 26. 6. 2009 a jeho doplnění nelze předmět řízení seznat.

Takový úsudek o předmětu řízení, který byl zahájen na základě podání stěžovatele ze dne 26. 6. 2009, však s ohledem na shora uvedené skutečnosti bylo možné učinit, neboť se nepochybně jednalo o řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. Krajský soud tedy pochybil, když stěžovatele vyzýval, aby předmět řízení vymezil, a po nevyhovění této výzvě podání stěžovatele ze dne 26. 6. 2009 odmítl.

Nejvyšší správní soud s ohledem na všechny tyto skutečnosti podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil

k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku.

O nákladech řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2012

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu